

ENTERNASYONALİST DAYANIŞMA VAR MI?

Aydınlık Gazetesi, 2 Mart 2020

Yıldırım Koç

DİSK'in 16. Genel Kurulu 14-16 Şubat 2020 günleri İstanbul'da toplandı. 13 Şubat günü de DİSK'in kuruluş yıldönümü etkinlikleri oldu. DİSK'in bu etkinliklerine "5 kıtadan 45 sendika" temsilcisi katıldı.

Eğer uluslararası sendikacılık hareketini ve uluslararası işçi sınıfı hareketini bilmiyorsanız, böylesine büyük bir "enternasyonalist dayanışma" karşısında coşkuya kapılırsınız ve aklınıza "bütün ülkelerin işçileri, birleşin!" çağrısı gelir.

ENTERNASYONAL, ENTERNASYONALİST DEĞİL

Benim gelmiyor. İlk uluslararası sendikal ilişki deneyimimi 1976 yılında yaşamıştım. DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikası'nda çalışıyordum. Maden-İş'in işyeri sendika temsilcilerinden oluşan bir grupla, sevgili Süleyman Üstün Hoca'nın yardımcısı olarak Bulgaristan, Macaristan, Çekoslovakya ve Demokratik Alman Cumhuriyeti'ndeki sendikal merkezleri ziyaret etmiştik. Bu arada Prag'da Dünya Sendikalar Federasyonu'nda da bir görüşme yapmıştık.

1992 yılından itibaren de Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ICFTU), Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC) ve çeşitli küresel federasyonları yakından tanıma olanağım oldu.

Bu örgütler "enternasyonal"dir, ancak kesinlikle "enternasyonalist" değildir.

Bu örgütlere, emperyalist ülkelerin sendikal merkezleri hakimdir ve bu örgütleri kendi devletlerinin çıkarları doğrultusunda yönlendirmede gayet başarılılardır. Bu ilişkileri "enternasyonalist dayanışma" olarak sunmak da oyunun parçasıdır. Bu örgütlerde samimi bazı insanlar tabii ki vardır; ancak bunlar da örgütlerin bu politikalarını etkileyemez.

Ayrıca bu örgütlerin uluslararası işçi sınıfı mücadelesinde veya sendikal mücadelede bir etkisi de yoktur. Bu örgütler hiçbir ciddi eylem örgütleyemez; hükümetleri etkileyemez.

BU ÖRGÜTLERİ HANGİ İŞÇİ TANIYOR?

Türkiye'de Türk-İş, Hak-İş, DİSK ve KESK, iki uluslararası sendikal örgütün üyesi.

Bu dört örgütün üyesi olduğu ilk örgüt, Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC). Bu örgüte 163 ülke ve bölgede etkinlik gösteren 332 ulusal merkez üye ve bu örgütler 200 milyon işçiyi temsil ediyor.

Türk-İş, Hak-İş, DİSK ve KESK'in üyesi bulunduğu ikinci örgüt, Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC). Avrupa Sendikalar Konfederasyonu, 38 Avrupa ülkesinde etkinlik gösteren 90 sendikal merkezi ve 10 Avrupa Sendika Federasyonunu temsil ediyor. Bu örgütlerde 45 milyon işçi örgütlü. Son verileri bilmiyorum; ancak bir dönem Avrupa Sendikalar Konfederasyonu genel sekreteri Emilio Gabaglio, örgütün etkinliklerinde kullandığı paranın yüzde 85'ini Avrupa Birliği'nden aldıklarını açıklamıştı. Diğer bir deyişle, Avrupa emperyalizminin beslemesi bir örgütten söz ediyoruz.

Türk-İş'e bağlı sendikaların üye sayısının 1 milyon 18 bin; Hak-İş'in 666 bin; DİSK'in 185 bin; KESK'in 138 bin olduğu belirtiliyor. ITUC ve ETUC üyesi Türkiye örgütlerine bağlı sendikaların toplam üye sayısı 2 milyonu aşıyor. Acaba kaç işçi, ITUC'u ve ETUC'u biliyor. ITUC'un ve ETUC'un Türkiye'de özelleştirme karşıtı mücadeleye bir katkıları oldu mu? Bu örgütler, ABD'nin Irak'a saldırısına karşı tavır aldı mı?

Bu soruları uzatabilirsiniz; ancak hiçbirinden olumlu bir yanıt alamazsınız.

SENDİKA TURİZMİ

ITUC ve ETUC enternasyonal örgütlerdir; ancak enternasyonalist değillerdir. Bu örgütler, emperyalist ülkelerin sendikal merkezlerinin kontrolü altındadır. Emperyalist ülkelerin sendikal

merkezleri ise “sendika emperyalizmi” olarak isimlendirilen bir anlayışla hareket eder; yani, faaliyetlerinin temel amacı, kendi devletlerinin politikalarını bu örgütlerde etkili kılmak ve bu örgütleri bu amaçla kullanmaktır.

Peki, DİSK’in veya diğer işçi ve kamu çalışanları konfederasyonlarının genel kurullarında gördüğümüz sendika temsilcileri ne yapıyor?

“Sendika emperyalizmi” kavramını tamamlayan bir kavram da “sendika turizmi”dir. Onlar sendika turizminden yararlanıyorlar. Türkiye’ye geliyorlar; genel kurulda “enternasyonalist dayanışma” mesajlarıyla dolu bir konuşma okuduktan sonra, en iyi otellerde ve restoranlarda ağırlanıyorlar.